

LOUIS L'AMOUR
OSAMĚLÁ
SKÁLA

Copyright © 1962 by Louis & Katherine L' Amour Trust

This edition published by arrangement
with Bantam Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC.

Translation © Jan Mrlík, 2023

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj této knihy je fiktivní. Jména, postavy, místa a události
zde vylíčené jsou výsledkem autorovy představivosti nebo
jsou užity smyšleně. Jakákoli podobnost se skutečnými
osobami, ať živými, či mrtvými, událostmi nebo místy je
čistě náhodná.

Z anglického originálu HIGH LONESOME
vydaného v roce 2005 nakladatelstvím Bantam Dell,
a Division of Random House, Inc., New York,

přeložil Jan Mrlík

Redakční úprava Hermína Vojtěchovská

Grafická úprava obálky Emil Křížka

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-015-3

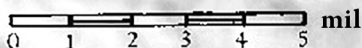
TŘEM MUŽŮM,
KTERÍ MI VYPRÁVĚLI O ZÁPADĚ,
KDYŽ BYL JEŠTĚ DIVOKÝ

Jeffu Miltonovi
Georgi Coeovi
Tomu Pickettovi

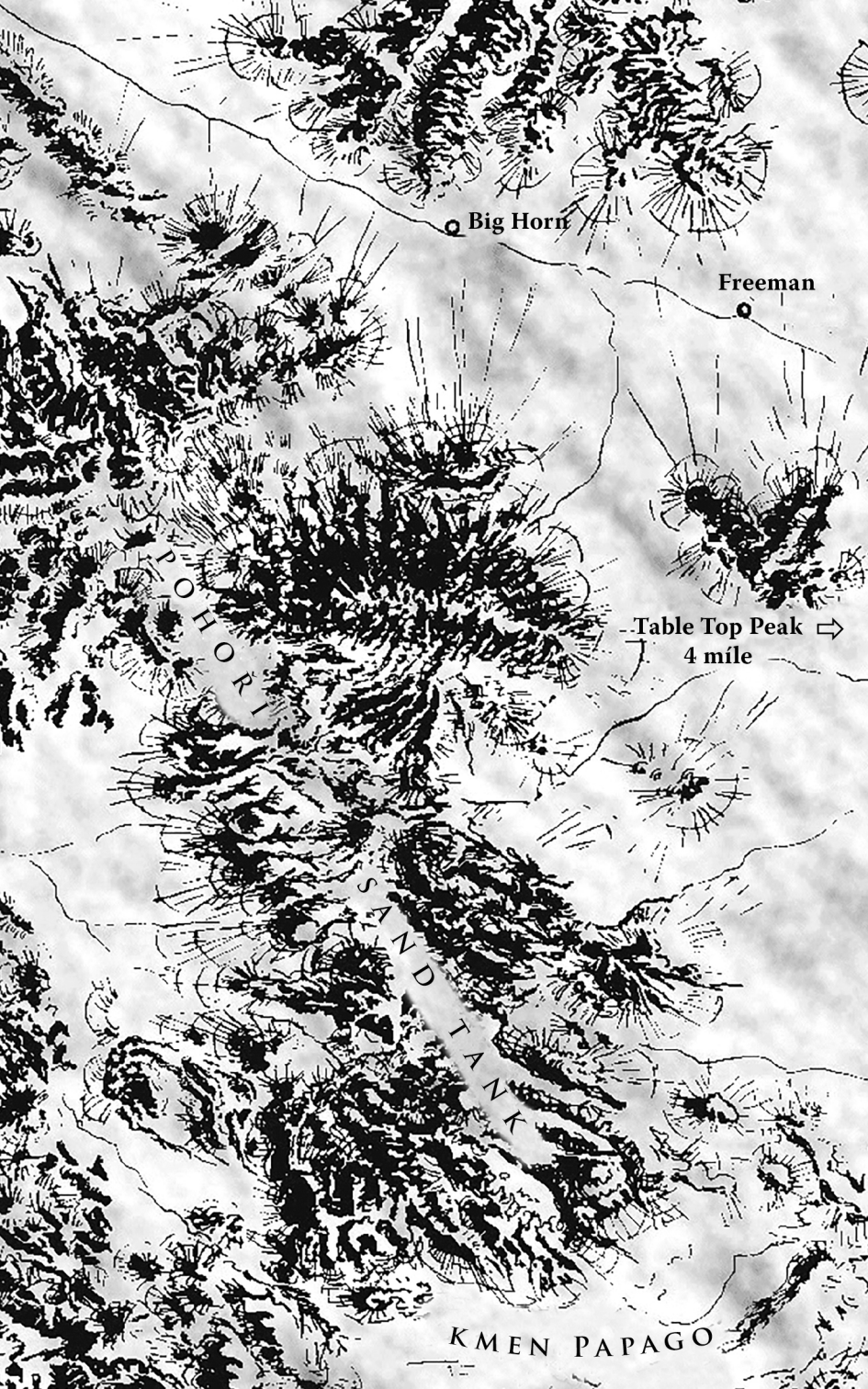

POHOŘÍ
SAND TANK
ARIZONA

KMEN PIMA

Big Horn

Freeman

Table Top Peak →
4 mile

K MEN PAPAGO

Kapitola 1

Měsíc se před chvílí schoval za rozeklané hřebeny vrchoviny Gunsight Hills. Dva jezdci šli pěšky a vyváděli své koně z míst, kde říční břeh pokrývala spousta rozbitých kamenů.

Kolem panoval nerušený noční klid. Jen cvrčci vyhrávali své drobné melodie a dole u nájemné stáje neklidně podupával tmavý ryzák, zvedal hlavu a stříhal ušima.

Jiný jezdec, velký chlapík pohodlně usazený v sedle, vyjel z úžlabiny a pobídl své zvíře do aleje, na kterou navazovala hlavní ulice městečka. Přijíždějícího koně zaslechl jenom kovář, který se náhodou probral ze spánku.

Hned se úplně probudil, protože za sebou měl spousta zkušeností z bitek s indiány. Zaujatě jezdce pozoroval po celou dobu, kdy kůň projížděl kolem. Maně ho napadlo, co ten člověk asi pohledává na ulici v tuhle dobu, ale brzy se znovu přihlásil spánek a kovář na jezdce zapomněl.

Muž nejel daleko, nýbrž přitáhl otěže a řídil koně do nejhlubšího stínu vedle obchodu se smíšeným zbožím. Odtud poslouchal, jak se po ulici blíží první dva jezdci, kteří už zase seděli v sedlech.

Considinea zatím nikde neviděl, ale ani to vlastně nečekal. Considine znal způsoby, jak se dostat tam, kam chtěl, aniž by ho někdo zahlédl.

Dva jezdci už ho skoro minuli, ale v poslední chvíli v dokonalé souhře zatočili s koňmi tak, že zůstali stát před bankou. Oba bez meškání sesedli a v rukou drželi pušky. Teprve až byli na svých místech, vyvedl Dutch svého koně ze stínu a zašel s ním na protější stranu ulice do nevalného úkrytu při budově banky.

Při sesedání pečlivě přidržoval zavařovací sklenici. Byla docela malá, ale Dutch s ní zacházel velmi opatrně.

Considine otevřel bankovní dveře zevnitř zrovna ve chvíli, kdy Dutch se sklenicí obcházel roh budovy.

„Je to starý trezor... S tím nebudou žádné potíže.“

Dutch prošel kolem něho do temné budovy a nakračoval tiše jako kočka, jak už to někteří tělnatí muži dove-
dou, načež přidřepł před velkým železným sejfem.

Considine se znovu vrátil ke dveřím, aby se ještě jednou rozhlédl po prázdné ulici. Za jeho zády se dal kasař do práce.

Hardy si zapálil cigaretu a ohlédl se přes rameno. Byl mladší než Considine, zrovna tak vysoký, ale hubenější, na pohled ostrý chlapík. I ve slabém svitu hořící cigarety mu bylo znát ve tváři jistou hrubost a lehkomyšlnost.

Kiowa se ani nehnul a nepromluvil. Podsaditý, hranatý mladík byl poloviční indián; tohoto míšence znali od Colorada po Sonoru. Všude ho hledali, ale nikdo s ním nechtěl nic mít.

Considine se vrátil k Dutchovi, který pracoval u sejfu. Velkému muži vystoupily na čele kapky potu, jak se činil s vrtačkou, jejíž vrták se zakusoval do měkkého železa sejfu. První díra v horním rohu trezorových dveří se pěkně prohlubovala.

„Nechceš vystřídat?“

„Ne.“

Dutch byl na řemeslo machr a na svou práci byl pyšný. Odkroutil si nějakou dobu v káznici v Texasu, protože

ho chytili s dobyt看, který mu nepatřil, a při pobytu ve vězení se naučil od starého kasaře, jak se vloupat do sejfu. Teď by se západně od Mississippi na tuhle práci nenašel takový, kdo by se mu vyrovnal. Nikdy neměl naspěch, dokonce ani když se dostal do přestřelky.

Minuty ubíhaly... Někde v ulici práskly zavírané dveře, pak bylo chvíli ticho, načež si unaveně postěžovala skřipající pumpa, a po chvíli bylo slyšet vodu hrnoucí se do prázdného vědra.

Všichni muži čekali na místech a ani se nehnuli, jen Dutch odložil těžkou vrtačku na podlahu. Uplynulo několik minut, než se ozval zvuk zavíraných dveří, po němž se znovu rozhostilo ticho. Dutch nasadil vrták do otvoru a pustil se do práce. Pot mu stékal po tváři, ale vrtal vytrvale, beze spěchu a s důvěrou v úspěch díla.

Considine cítil, jak na něho začíná doléhat nervozita. Každou vteřinou, o kterou se zde zdrží déle, narůstalo nebezpečí, že je někdo přistihne.

Tahle městečka na západě znal až příliš dobře – věděl, že v žádném z nich se zatím nikomu nepodařilo úspěšně zvládnout bankovní loupež, sebrat při ní spoustu peněz a ve zdraví zmizet.

Slyšel v různých tlupách řeči o tom, že se vydají na přepad takového hnízda, ale nikdy to nikdo nezkusil. Kdyby se nějaký střelec nebo banda psanců pokusili natropit v některém ze západních městeček zmatek a bláznec plný střelení, jeho obyvatelé by se předháněli v tom, kdo první takového drzouna trefí z pušky.

Jako příklad mohl posloužit zrovna bankéř ze zdejšího města. Za občanské války sloužil jako plukovník v armádě Unie, zapojil se do války s Mexikem v hodnosti poručíka, bojoval s indiány a lovil bizony... Majitel saloonu na protější straně ulice platil za vyhlášeného lovce bizonů... Muž, kterému patřil obchod se smíšeným

zbožím, býval v občanské válce ostrostřelcem svého regimentu a bojoval proti indiánům ve Wyomingu a v Nebrasce.

A něco podobného platilo prakticky o všech mužích z městečka. Nenašli by se tu snad ani tři chlapi, kteří si nevěděli rady se zbraní, a všichni ostatní ji používali hodně často. V těchto dobách tvořili obyvatelé všech podobných osad na západě samí odvážní, dovední a dobrodružně založení muži. Žádný moula, který se jen naprázdno chlubí, by nikdy nedokázal takové lidi nějak vyděsit nebo pobláznit nebo někoho vyprovokovat k nějaké nepředloženosti. Občané si střelců a psanců nevšíмали, dokud se drželi ve společnosti sobě podobných, chodili do levných saloonů a starali se jen o holky z vykřičených domů.

Ve tmě zabzučel nějaký hmyz a z nedalekého pole se ozvalo volání křepelky. Considine se opřel o dvevní zárubeň, poslouchal hvízdání vrtačky a čekal.

Říkal si, že je zatracený pitomec. Každý, kdo se o něco podobného pokusil, musel být poloviční magor. A teď se z něho ke všemu stane ještě zloděj, že? Tohle slovo ho dokázalo pořádně nadzdvihnout. Napřed mu takový život připadal jako velká zábava. Když zůstali bez peněz a chtěli mít dost na to, aby mohli pobýt několik dní ve městě, tak sebrali na pastvinách nějaký dobytek a odehnali ho k jednomu chlápkovi, s nímž se znali, a ten jim zaplatil.

Potom to udělali znovu. Když se o to pokusili počtvrté, někdo je u toho viděl, takže museli vzít do zaječích, a ještě se přitom hodně střílelo. Nezbylo jim než se z té končiny ztratit.

Tehdy se dal na útěk včas, ještě dřív, než se po jejich stopě vydala skupina pronásledovatelů, a zamířil do Kansasu. Od té doby ho neustále provázely samé nesnáze,

až skončil tak, že teď stojí uprostřed noci v bance a jeho parťák se snaží otevřít sejf.

Měl za sebou čtyřleté období, kdy kupil jeden zločin na druhý, a vyneslo mu to ještě míň, než kdyby pracoval pro nějaký ranč jako honák. S tím rozdílem, že by jezdil za plat a nehonil by ho teď kdekdo po celé zemi.

Dutch si dopřál odpočinek a otíral si pot z čela. První díru už se mu podařilo vyvrtat. Considine vzal roubík podomácku vyrobeného mýdla a začal jím ucpávat škvíru kolem dveří trezoru. Venku na ulici jeden z koní zadupal. Dutch nasadil vrták na nové místo a znovu se dal do práce. Pod ostrím ocelového nástroje zasvítilo stříbřité železo.

Z pole se opět přihlásila křepelka a znělo to osaměle, zvídavě i naříkavě. Considine zaplácl komára, který mu sedl na krk, a v duchu zaklel.

Nervozita na něho dotírala čím dál hůř. Hardy už se neopíral o zeď budovy. Jeho nenucenost byla tatam. I on se začal potit. Jen Kiowa, jak se zdálo, zůstal úplně nevzrušený.

Hardy náhle zasyčel a Considine se dotkl Dutchova ramene. Vrtačka se zastavila a nastalo ticho, že Considine slyšel tikání hodin pověšených v bance.

Z protější straně ulice jen o několik domů dál bylo slyšet zavržení vrat a potom klapot kopyt – dva ospalí jezdci na dvou ospalých koních. Přejeli hlavní ulici a zmizeli ve tmě, aniž by si byli vědomi, že je při cestě po ulici sledovala ústí dvou pušek. Uplynula celá minuta od chvíle, kdy se ztratili z dohledu, Considine dal Dutchovi znamení a velký chlap se vrátil k práci. Ani neotočil hlavu, aby se podíval, co se děje.

Čas se vlekl. Considine už začal být hodně netrpělivý. V ústech měl sucho a stěží přemáhal neklid. Dobře si uvědomoval svůj problém: když se muž pustí na cestu

po nesprávné straně zákona, ze všech ostatních se stanou jeho nepřátelé. Promění se v lovnou zvěř pro každého, kdo má náhodou cestu kolem a komu přijde zajímavé si po něm vystřelit. Muž, který se pustil do křížku se zákonem, se stává nepřítelem veřejnosti, ovšem ještě horší je, že jeho nepřítelem se stává celá veřejnost.

Na ulici znovu netrpělivě zadupal kůň a Hardy si zapálil další cigaretu. Dutch konečně zvládl vrtání a dokončoval utěsnění spáry kolem dvířek mýdlem. Pak ještě vymodeloval z mýdla miskou kolem zámku. V ní ukotvil krátkou zápalnou šňůru.

Considine zvedl starou matraci, kterou přinesl zadními dveřmi, a opřel ji o sejf. Pečlivě trezor obalili do potrhaných přikrývek, které vzal vzadu ve stáji, a potom s Dutchem pozotvíral v bance okna, aby je výbuch nerozbil. Bylo celkem spolehlivě známo, že lidi neprobudí samotný výbuch, ale řinčení rozbíjeného skla docela určitě.

Considine přešel ke dveřím. Podíval se na Kiowu a Hardyho. „Připraveni?“

Oba na potvrzení zvedli ruku. Kiowa přešel ke koním, aby je všechny přidržel za otěže.

Considine se ohlédl přes rameno. „Tak do toho, Dutchi.“

Oba muži čekající venku pozvedli zbraně a Kiowa cosi mumlal ke koním, aby je uklidnil. Dutch si zapálil cigaretu a její ohýnek přiložil k zápalné šňůře. Ostře to zasýčelo a oba muži v bance se klidili z volného prostoru. Přitiskli se ke stěně a čekali.

Křepelka zase zavolala, ale její hlas zanikl v tlumeném zadunění, které se rozlehlo budovou banky.

Dutch a Considine spěchali k trezoru. Do nosu je štípal ostrý pach. Výbuch otevřel dvířka pokladny, která zůstala viset na jednom pantu.

Considine chvatně vyhrábl obsah sejfu na podlahu a vzápětí trpce zaklel. Těžké váčky plné peněz byly pryč!

Našli jen plochý táč s drobnými. Ty vysypal do vaku, který držel Dutch, pak prohlédl zásuvku a v ní našel hubený štůsek bankovek – mizerných několik dolarů.

Někde v ulici bouchly dveře a Hardy okamžitě vystřelil. Zarachocení výstřelu se odráželo od falešných fasád a rozléhalo se celou ulicí.

Kdosi vykřikl, pak hlučně práskla puška na bizony. Kiowa odpověděl výstřelem ze své vinčestrovky.

Considine se prudce zvedl. „Nic tady není! Padáme pryč!“

Dutch několika dlouhými kroky vyšel z banky a spěchal kolem rohu ke svému koni. Considine vyběhl zadním vchodem a skoro zakopl o páčidlo, kterým vylomil zámek ve dveřích, aby se dostal dovnitř. Z ulice se teď ozývala vytrvalá střelba.

Než Considine oběhl budovu, Hardy už seděl v sedle. Kiowa měl otěže přehozené přes předloktí a metodicky střílel do ulice.

„To už stačí,“ řekl Considine.

Míšenec vyskočil do sedla a všichni čtyři pobídlí koně do hustého stínu v zadní uličce. Z jednoho okna vykoukla hlaveň pušky, ale Dutch vypálil ze své čtyřiačtyřicítky do okenní tabulky, zevnitř se ozvalo polekané vyjeknutí a puška vypadla z okna ven.

Čtyři jezdci projeli pásem vrbiček, se šploucháním přebrodili řeku, obrátili koně k jihu a odjížděli pryč. Nijak zvířata nehnali, aby jim uchovali dostatek sil, kdyby přišla nutnost hodně zrychlit – to ovšem jedině v případě, že by se v městečku dala dohromady skupina pronásledovatelů dost rychle na to, aby si z toho museli dělat hlavu.

Mezi domy za jejich zády se ozvalo ještě několik divokých výstřelů, ale tím, že projeli vrbovým porostem a překonali řeku, se dostali jak z dohledu, tak také mimo dostřel.

Considine udržoval nejbližší zhruba tři kilometry cesty stále stejné tempo. Pak zabočil v pravém úhlu a znovu vjel do říčního toku. Ostatní ho následovali. Z proudu vyjeli na širokou kamennou římsu, z ní znovu zahnuhli do řeky a skoro půl kilometru pokračovali korytem. Z vody vyjeli na protějším břehu, kde se k řece přimykala suchá písčitá úžlabina.

V hlubokém písku po nich nezůstane žádné stopy, jen mělké prohlubně, beztvaré dolíky, ze kterých nikdo nic nevyčte, ani neodhadne dobu, kdy je tam nějaký jezdec zanechal.

„Jak to dopadlo?“

Hardy, nejmladší z nich, byl také nejdychtivější. Pořád věřil, že každý lup vynese obrovský zisk. Ještě se musel poučit, že i ty nejlépe připravené a dokonale naplánované loupeže mohou skončit doslova nulou... pokud člověk nebere v úvahu kulky, které při tom prosiví vzduchem.

„Zlato bylo pryč, úplně všechno. Máme nejvýš pár stovek v drobných a nějakých papírových penězích.“

„Krucí!“

Jeho očividné znechucení sotva mohlo ostatní inspirovat k nějaké debatě, nikomu stejně nebylo do řeči. Ani prázdný bankovní trezor se nemůže beztretně vyhazovat do vzduchu, a chlapi z městečka se velice ochotně vydají je pronásledovat, protože to slibuje vítanou zábavu. Considine dobře věděl, že v zapadlých hnízdech na západě, jako je tohle, se jen málokdy odehraje něco vzrušujícího, takže bankovní loupež dává tamním mužům příležitost účastnit se divoké jízdy za pachateli a užít si trochu střelení. Dalo se čekat, že místní sestaví skupinu pronásledovatelů složenou ze samých drsných mužů, kteří už si v divočině užili svoje.

Considine ujížděl vzhůru kaňonem, jako by byl bílý den. Po chvíli ucítil, že se náhle citelně ochladil vzduch.

Z toho poznal, že se ocitli u podmáčeného místa, kde bylo třeba odbočit ostře vlevo. Díval se po linii horního okraje kaňonu, dokud proti noční obloze nezahlédl výrazný zub; v té chvíli znovu odbočil a vedl koně do příkrého suťového svahu.

Koním se stoupalo hodně špatně, jenže za nimi nezůstávaly žádné otisky, a když se vyškrábali na ploché temeno stolové hory, zastavili, aby nechali zvířata vydechnout. Dokud se nerozvedli, není pravděpodobné, že by muži z městečka dali dohromady trestní oddíl a vyjeli je pronásledovat, a do svítání zbývala ještě hodina.

Jeli zvolna pořád dál, dokud obloha na východě nezačala šednout, a pak je Considine zavedl do úzké strže, kterou se dostali až ke kúlové ohradě, v níž byli zavření čtyři koně. Součástí ohrady byla i kůlna opatřená střechou a jednou rozpadající se stěnou.

Dutch začal vařit kávu a chystat snídani. Kiowa zatím odsedlal všechna čtyři zvířata, na kterých přijeli, a pustil je na svobodu – ještě je plácl po zadku, aby svižněji odběhla. Stejně si je půjčili bez dovolení, a koně se určitě vrátí na ranč, kde jsou doma. Místo nich míšenec osedlal zvířata zavřená v ohradě.

Na malém ohni uvařili kávu a mlčky ji popíjeli. Nikdo se neměl k hovoru. Tahle akce původně vypadala hodně slibně, ale dopadla mizerně, a to je hluboce rozladilo.

Ani jeden z nich si neodnesl žádný šrám a nikomu jinému taky neublížili. Kdyby se s útekem jen o chvilíčku opozdili nebo neměli ústupovou trasu tak důkladně naplánovanou, mohl být někdo z nich po smrti, a možná ne jenom jeden.

O tom vůbec nepochybovali.

„No co,“ vysoukal ze sebe Hardy zakřiknutě, „i Jesse James udělal pár bank, ze kterých si neodnesl vůbec nic.“

Protože na to nikdo z ostatních nereagoval, ještě dodal: „Ale povídá se, že zahrabal milion dolarů v nějaký jeskyni v Missouri. Tu bych teda rád jednou našel.“

„Nevěř tomu,“ mírnil ho Dutch. „Každej, koho to zajímá, si to dovede spočítat. Za šestnáct let, co byli mimo zákon, si celá Jamesova banda nepřišla na víc než na čtyři sta tisíc, a to se dělilo mezi šest až dvanáct chlapů. Sakra, dyť po většinu doby byli na dně a měli sotva co do huby.“

Po chvíli Dutch dodal: „Ten sejf šel nějak moc snadno. Ani se mně tomu nechtělo věřit.“

Dopili kávu a zvedali se. Dutch vyklepl kávovou sedlinu a na oheň nahrnul botou hlínu. Ještě naposledy se důkladně rozhlédli kolem sebe, aby se ujistili, že za sebou na tom místě nic nenechali, potom nasedli na vlastní koně a vyjeli z údolíčka.

Considine se cítil vyčerpaný. Tvrdé, sporé tělo uvolnil tak, aby se poddalo pлавným pohybům zvířete, na němž jel. Svaly ho bolely od únavy a zoufale toužil po tom, aby se mohl někde pod stromem natáhnout na zem a prospat se. V tom byla vždycky stejná potíž... Všechno, co člověk toužebně chtěl, leželo někde kus před ním.

Do proláclin ve svazích kopců se neochotně vlévalo ranní světlo a tma zalézala pod rozložitě větve virginských dubů. Vyšlo slunce a za chvíli začalo být horko. Jakmile vyjeli na hřbet vysokého kopce, Considine zastavil a zkoumal kraj táhnoucí se před nimi. Nad zemí už se tetelil vzduch rozpálený nastupujícím vedrem.

Když se muž rozhoduje pro život psance, myslí jen na to, jak bude roztáčet prachy a povalovat se v barech. Nikdy ho nenapadne uvažovat o nekonečných hodinách v sedle, kdy se nevyspí, nebude mít dost jídla, a už vůbec si nepřipouští, že se stane vítaným terčem pro zbraň kdekterého chlapa.

Bývaly kdysi doby... Znovu pomyslel na Obaro.